

دوبیتی های بابا طاهر

تهیه و تنظیم: سایت فرهنگی، اجتماعی، خبری تربت جام.

بنام گردش چرخ و فلک را بشویم هر دو دست بی نمک را	ببندم شال و میپوشم قدک را بگردم آب دریاها سراسر
دل با غم خوشی دیرم خدایا به سینه آتشی دیرم خدایا	تن محنت کشتی دیرم خدایا ز شوق مسکن و داد غریبی
بپوشم جوشن و بر سر نهم تاج اگر دارم کشتند مانند حلاج	من آن رندم که گیرم از شهان باج فرو ناید سر مردان به نامرد
که این تاریک شو انرا چون کرم روج گهی واجم که هرگز وا نه ای روج	ته که می‌شی بمو چاره بیاموج گهی واجم که کی این روج آبو
اگر خود پادشاهی عاقبت هیچ در آخر خاک راهی عاقبت هیچ	اگر زرین کلاهی عاقبت هیچ اگر ملک سلیماننت ببخشند
ته که نابرده‌ای ره در خرابات بیاران کی رسی هیهات هیهات	ته که ناخوانده‌ای علم سماوات ته که سود و زیان خود ندانی
قدح از دست مو افتاد و نشکست وگر نه صد قدح نفتاده بشکست	شب تاریک و سنگستان و مو مست نگهدارنده‌اش نیکو نگهداشت
بود وصل مو و هجرانم از دوست جدا هرگز نگردد جانم از دوست	بود درد مو و درمانم از دوست اگر قصابم از تن واکره پوست
که تا دامن محشر بایدم سوخت که خیاط اجل میبایدش دوخت	محبت آتشی در جانم افروخت عجب پیراهنی بهرم بریدی
که هجران چون کند با روزگارت هزارت عاشق با مو چه کارت	نپرسی حال یار دلفکارت ته که روز و شوان در یاد مویی
وگر دلبر دل و دلرا چه نام است ندونم دل که و دلبر کدام است	اگر دل دلبر و دلبر کدام است دل و دلبر بهم آمیته وینم
که تن از بهر موران پرورانست هرزه بورم بمیدان جهانست	نفس شومم بدنیا بهر آن است ندونستم که شرط بندگی چیست
هوای دیگری اندر سرم نیست تمنای دگر جز دلبرم نیست	ته دوری از برم دل در برم نیست بجان دلبرم کز هر دو عالم

جوانی هم بهاری بود و بگذشت
دمی که گلرخان آیند به گلگشت

بهار آید به صحرا و در و دشت
سر قبر جوانان لاله رویه

بخون دیدگان آله می کشت
بباید کشت و هشت و رفت ازین دشت

یکی برزیگرک نالان درین دشت
همی کشت و همی گفت ای دریغا

خرم آنانکه این آلیان کشت
همان کوه و همان صحرا همان دشت

خرم کوه و خرم صحرا خرم دشت
بسی هند و بسی شند و بسی یند

درازی دو زلفانت مرا کشت
خم ابرو و مژگانت مرا کشت

سیاهی دو چشمانت مرا کشت
به قتلح حاجت تیر و کمان نیست

اجل قصدم کره و شیر ژیونست
تنم و مرگ جنگیدن ندونست

شیر مردی بدم دلم چه دونست
ز موشیر ژیان پرهیز می کرد

یک وصل و یکی هجران پسندد
پسندم آنچه را جانان پسندد

یکی درد و یکی درمان پسندد
من از درمان و درد و وصل و هجران

دلا خون شو که خوبان این پسندند
گروهی آن گروهی این پسندند

دلا خوبان دل خونین پسندند
متاع کفر و دین بی مشتری نیست

کز او گرم است بازار محبت
زپود محنت و تار محبت

دلی دیرم خریدار محبت
لباسی دوختم بر قامت دل

میان هر دو چشم جای پایت
نشنید خار مژگانم بی پایت

عزیزا کاسه‌ی چشمم سرایت
از آن ترسم که غافل پا نهی تو

بگو ای بی وفا ای بیمروت
نخواهم دوخت تا روز قیامت

اگر یار مرا دیدی به خلوت
گریبانم ز دستت چاک چاکو

کجا آواره و در خانه‌ی کیست
اسیر نرگس مستانه‌ی کیست

نمیدانم دلم دیوانه‌ی کیست
نمیدونم دل سر گشته‌ی مو

سخن با ته گرند با ته نشینند
بشم آنان بوییم که ته وینند

خوشا آنانکه هر شامان ته وینند
مو که پایم نبی کایم ته وینم

مبو روجی که چشمم ته مبیناد
اگر گوشم شنید چشمم مبیناد

دو چشمم درد چشمانت بچیناد
شنیدم رفتی و یاری گرفتی

که هر چه دیده ببند دل کند یاد
زنم بر دیده تا دل گردد آزاد

وگر روید کسش هرگز مبیاید
رخش از خون دل هرگز مشویاید

فراقت مرغ بی‌بال و پرم کرد
صبوری طرفه خاکی بر سرم کرد

نه حرفی وانویسند و نه خوانند
ازین گو گل روند آهو چرانند

ببارش هر کسی دستی بر آرد
اگر بر جای میوه گوهر آرد

مثال شعله خشک و تر ندونند
سرائی خالی از دلبر ندونند

تن و جانی بجز جانان ندانند
بدرد خویشتن درمان ندانند

که سر پیوسته در پای ته دیرند
که اندر دل تمنای ته دیرند

که فرزندان آدم را همه برد
همه گویند فلان ابن فلان مرد

گریبان تا بدامانم بسوزد
همی ترسم که ایمانم بسوزد

ز درد و محنت آزادی مبیناد
الهی هرگز آبادی مبیناد

پریشان روزگارم تا کی و چند
گری سربار بارم تا کی و چند

مه نو زابرویت آزرم دارد
زبان دل بذکرت گرم دارد

زدست دیده و دل هر دو فریاد
بسازم خنجری نیشش ز فولاد

بیته یارب به بستان گل مرویاد
بیته هر گل به خنده لب گشاید

غم عشقت بیابان پرورم کرد
بمو واجی صبوری کن صبوری

خوشا آنانکه هر از بر ندانند
چو مجنون سر نهند اندر بیابان

نهالی کن سر از باغی بر آرد
بر آرد باغبان از بیخ و از بن

خوشا آنانکه پا از سر ندونند
کنشت و کعبه و بتخانه و دیر

خوشا آنانکه تن از جان ندانند
بدردش خو گرند سالان و ماهان

خوشا آنانکه سودای ته دیرند
بدل دیرم تمنای کسانای

الهی گردن گردون شود خرد
یکی ناگه که زنده شد فلانی

دگر شو شد که مو جانم بسوزد
برای کفر زلفت ای پریرخ

دلم بی وصل ته شادی مبیناد
خراب آباد دل بی مقدم تو

پسندی خوار و زارم تا کی و چند
ته که باری ز دوشم برنگیری

خور از خورشید رویت شرم دارد
بشهر و کوه و صحرا هر که بینی

فلک بر گردنم زنجیر دارد
که غربت خاک دامنگیر دارد

غریبی بس مرا دلگیر دارد
فلک از گردنم زنجیر بردار

خمار آلوده با جامی بسازد
ریاضت کش ببادامی بسازد

دل عاشق به پیغامی بسازد
مرا کیفیت چشم تو کافیت

باغبانان دو دست از گل بدارید
بیخ گل بر کنید و خار بکارید

لاله کاران دگر لاله مکارید
اگر عهد گلان این بو که دیدم

گلم واچید و خوابم را زیان کرد
هزاران خار بر گل پاسبان کرد

شوانم خواب در مرز گلان کرد
باغبان دید که مو گل دوست دیرم

چنان گیجم که کافر هم مویناد
شمع و پروانه را پرویج میداد

گیج و ویجم که کافر گیج میراد
بر این آئین که مو را جان و دل داد

یقین از بند و از زندان نترسد
که گرگ از هی هی چوپان نترسد

هر آنکس عاشق است از جان نترسد
دل عاشق بود گرگ گرسنه

پریشانم پریشان آفریدند
مرا از خاک ایشان آفریدند

مرا نه سر نه سامان آفریدند
پریشان خاطران رفتند در خاک

چو آن ویران که گنجش برده باشند
که رودان عزیزش مرده باشند

چو آن نخلم که بارش خورده باشند
چو آن پیری همی نالم درین دشت

جنون سری ز سودای ته باشد
که پنهان در تماشای ته باشد

بلا رمزی ز بالای ته باشد
بصورت آفرینم این گمان بی

همیشه با دل خرم نشینند
که گستاخانه آیند و ته بینند

خوشا آنان که با ته همنشینند
همین بی رسم عشق و عشقباری

گذر باید کنی آخر لب گور
که مورانت نهند خوان و کنند سور

اگر شیری اگر میری اگر مور
دلا رحمی بجان خویشان کن

خیال خط و خالت در نشی یار
که تا وینم خیالت در نشی یار

زدل نقش جمالت در نشی یار
مژه سازم بدور دیده پرچین

نه خان دیرم نه مان دیرم نه لنگر
چو شو آیو به خستی وانهم سر

مو آن رندم که نامم بی قلندر
چو روج آیو بگردم گرد گیتی

سبک دستی بزد بر بال من تیر
هران غافل چرد غافل خورد تیر

جره بازی بدم رفتم به نخجیر
برو غافل مچر در کوهساران

غریبی و اسیری و غم یار
غم یار و غم یار و غم یار

سه درد آمو بجانم هر سه یکبار
غریبی و اسیری چاره دیره

منم آن آتشین دل دیدگان تر
گدازد آتشت بر آب شکر

تویی آن شکرین لب یاسمین بر
از آن ترسم که در آغوشم آیی

بنوشه جو کنارانم تویی یار
امید روزگارنم تویی یار

آلاله کوهسارانم تویی یار
آلاله کوهساران هفته‌ای بی

جدا از گلزارم کردی آخر
شش و پنجی بکارم کردی آخر

فلک زار و نزارم کردی آخر
میان تخته‌ی نرد محبت

سرانجامت بود جا در ته گور
بگردش موش و مار و عقرب و مور

اگر شیری اگر ببری اگر کور
تنت در خاک باشد سفره گستر

دلا اصلا نترسی از ته گور
شوی بنگاه مار و لانه‌ی مور

دلا اصلا نترسی از ره دور
دلا اصلا نمیترسی که روزی

به سرو قدت ای زبینه رخسار
بدیاری ندارم مو سر و کار

بروی ماهت ای ماه ده و چار
که جز عشقت خیالی در دلم نی

واتم آلالیا کی چینمت بار
درخت دوستی دیر آورد بار

دیم آلاله‌ای در دامن خار
بگفتا باغبان معذور میدار

نهال قامتش نخلی است نویر
چو بلبل ناله و افغان برآور

گلش در زیر سنبل سایه پرور
ز عشق آن گل رعنا همه شب

دلم تنگه شبی با مو بسر بر
به جای گل زرم مو دست بر سر

دمی بوره بوین حالم ته دلبر
ته گل بر سر زنی ای نو گل مو

طبییم آورید دردم کرید چار
کره در مون دردم را بناچار

دلم زار و دلم زار و دلم زار
طبییم چون بوینه بر موی زار

زهر در کاسه دیرم ای نکویار
مصاحب این سه دیرم ای نکویار

بی تو تلواسه دیرم ای نکویار
میم خون گریه ساقی ناله مطرب

نه روز از شو شناسم نه شو از روز
همه روزم شود چون عید نوروز

بوره آه سحر از مو بیاموز
مو از بهر دل آرام شو و روز

سرشک از دیده بارانم شو و روز
همیدونم که نالونم شو و روز

درازی شب از بیمار واپرس
تو که جان و دلی یکبار واپرس

تو یار بیکسان مو مانده بیکس
خدا یار مو چه حاجت کس

باشک دیدگانم دادم آبش
گل از مو دیگری گیرد گلابش

قدر سری ز زلف مشگبارش
نکویان جهان آئینه دارش

بدیدم قبر دولتمند و درویش
نه دولتمند برده یک کفن بیش

دو زلفانت حمایل کن بوره پیش
بگو راه خدا دادم بدرویش

بخون ریزی دلش اصلا نگفت اف
چراغ دودمانیرا کند پف

ببالینم نهند خشت و گل و سنگ
نه دست آنکه با موران کنم جنگ

زده آئینه هر نام بر سنگ
هر آن یارش تویی چه نام و چه ننگ

ز دستم شیشه‌ی ناموس بر سنگ
که در دامان دلبر برزنم چنگ

جدا از رویت ای ماه دل افروز
وصالت گر مرا گردد میسر

بوره بلبل بنالیم از سر سوز
تو از بهر گلی ده روز نالی

مو که سر در بیابانم شو و روز
نه تب دیرم نه جایم میکند درد

غم و درد مو از عطار واپرس
خلایق هر یکی صد بار پرسند

خداوندا بفریاد دلم رس
همه گویند طاهر کس نداره

گلی که خود بدادم پیچ و تابش
درین گلشن خدایا کی روا بی

قضا رمزی ز چشمان خمارش
مه و مهر آیتی ز آنروی زیبا

به قبرستان گذر کردم کم و بیش
نه درویش بیکفن در خاک رفته

شب تار است و گرگان میزنند میش
از آن کنج لبت بوسی بموده

فلک نه همسری دارد نه هم کف
همیشه شیوه‌ی کارش همینه

وای آن روجی که در قبرم نهند تنگ
نه پای آنکه بگریزم ز ماران

دلی دیرم چو مو دیوانه و دنگ
بمو واجند که بی نام و ننگی

دلی دیرم ولی دیوانه و دنگ
ازین دیوانگی روزی برآیم

نگشتم یک زمان من شاد از این دل
بر آرم من دو صد فریاد از این دل

نهم داغ غمت چون لاله بر دیل
وز آن دم تا دم صور سرافیل

ز غم در اضطرابی ای دل ای دل
که شاید کام یابی ای دل ای دل

بسوجم عالم ار برهم زخم بال
بسوجه گلشن از تاثیر تمثال

ز رنگ روی تو دلخونم ای گل
تو چون لیلی و من مجنونم ای گل

به بختم گریه و زاری گره دل
که از جان و دلت یاری گره دل

همه فکر و خیالی ای دل ای دل
بوینم تا چه حالی ای دل ای دل

بمو دایم به جنگی ای دل ای دل
بوینم تا چه رنگی ای دل ای دل

مطیع نفس و شیطانی چه حاصل
تو قدر خود نمیدانی چه حاصل

حرامم بی ته بی آواز بلبل
کشم در پابی گلبن ساغر مل

شو و روزان در آزارم ازین دل
زمو بستان که بیزارم ازین دل

مرا وصل آموه و هجران چه حاصل
سر سوته کله یاران چه حاصل

به دریا بنگرم دریا ته وینم
نشان روی زیبای ته وینم

خدایا داد از این دل داد از این دل
چو فردا داد خواهان داد خواهند

دلا پوشم ز عشقت جامه‌ی نیل
دم از مهرت زخم همچون دم صبح

چرا دایم بخوابی ای دل ای دل
بوره کنجی نشین شکر خدا کن

مو ام آن آذرین مرغی که فی الحال
مصور گر کشد نقشم به گلشن

ز بوی زلف تو مفتونم ای گل
من عاشق ز عشقت بیقرارم

بشم و اشم که تا یاری گره دل
بگردی و نجوئی یار دیگر

چرا آزرده حالی ای دل ای دل
بساجم خنجری دل را برآرم

مگر شیر و پلنگی ای دل ای دل
اگر دستم فتی خونت بریجم

دلا غافل ز سبحانی چه حاصل
بود قدر تو افزون از ملایک

حرامم بی ته بی آلاله و گل
حرامم بی اگر بی ته نشینم

خدایا خسته و زارم ازین دل
مو از دل نالم و دل نالد از مو

مرا درد آموه و درمان چه حاصل
بسوته بی گل و آلاله بی سر

به صحرا بنگرم صحرا ته وینم
بهر جا بنگرم کوه و در و دشت

غم همصحبت و همراز و همدم
مریزا بارک الله مرحبا غم

غم غم بی و همراز دلم غم
غمت مهله که مو تنها نشینم

که جام شرک و خود بینی شکستم
محمد را کمینه چاکرستم

مو آن دل داده یکتا پرستم
منم طاهر که در بزم محبت

من آن سوزنده شمع بی سرستم
یکی خشکیده نخل بی برستم

من آن مسکین تذروبی پرستم
نه کار آخرت کردم نه دنیا

گنه از برگ و باران بیش دیرم
مو از یاولنا اندیش دیرم

مو از قالوا بلی تشویش دیرم
اگر لاتقنطوا دستم نگیرد

وگر نائی به هجرانت گداجم
بمیرم یا بسوجم یا بساجم

اگر آئی بجانم و انواجم
ته هر دردی که داری بر دلم نه

بشم از چین و ما چین دورتر شم
که این دوری بسه یا دورتر شم

بشم و اشم ازین عالم بدر شم
بشم از حاجیان حج پیرسم

جهازم چوب و خرواری ببارم
هنوز از روی مالک شرمسارم

مو که چون اشتران قانع به خارم
بدین مزد قلیل و رنج بسیارم

سرپایی بجز دلبر ندونم
بغیر از ساقی کوثر ندونم

مو آن رندم که پا از سر ندونم
دلارامی کز او دل گیرد آرام

یکی عشق و دگر در دهر فردیم
جمالت یک نظر نادیده مردیم

عزیزا ما گرفتار دو دردیم
نصیب کس مباد این غم که ما راست

بدل مهر مه روی ته دیرم
ته ای هر سو نظر سوی ته دیرم

بسر شوق سر گوی ته دیرم
بت من کعبه‌ی من قبله‌ی من

خیالت مونس شبهای تارم
بغیر عشق ته کاری ندارم

بوره ای روی تو باغ بهارم
خدا دونه که در دنیای فانی

بدل جز ته تمنائی ندیرم
بجز جان هیچ کالائی ندیرم

بسر غیر ته سودائی ندیرم
خدا دونه که در بازار عشقت

هزار آتش بجان افروته دیرم
هزاران مدعی را سوته دیرم

هزاران غم بدل اندوته دیرم
بیک آه سحر کز دل برآرم

مو آن بحرم که در ظرف آمدستم
بهر الفی الف قدی بر آیو

چو نقطه بر سر حرف آمدستم
الف قدم که در الف آمدستم

مو کز سوته دلانم چون ننالم
بگل بلبل نشیند زار نالد

مو کز بی حاصلانم چون ننالم
مو که دور از گلانم چون ننالم

شبی نالم شبی شبگیر نالم
گهی همچون پلنگ تیر خورده

ز جور یار و چرخ پیر نالم
گهی چون شیر در زنجیر نالم

دلا از دست تنهایی بجانم
شبان تار از درد جدایی

ز آه و ناله‌ی خود در فغانم
کند فریاد مغز استخوانم

غم عشق تو مادر زاد دیرم
بدان شادم که از یمن غم تو

نه از آموزش استاد دیرم
خراب آباد دل آباد دیرم

همه عالم پر از کرد چه سازم
بکشتم سنبل‌ی دامان الوند

چو مو دلها پر از درد چه سازم
همواز طالع‌م زرد چه سازم

قدح بر گیرم و سیر گلان شم
دو سه جامی ز نم با شادکامی

بطرف سبزه و آب روان شم
وایم مست و بسیر لالیان شم

ز عشقت آتشی در بوته دیرم
سگت ار پا نهد بر چشم ایدوست

در آن آتش دل و جان سوته دیرم
بمژگان خاک پایش روته دیرم

به آهی گنبد خضرا بسوجم
بسوجم ار نه کارم را بساجی

فلک را جمله سر تا پا بسوجم
چه فرمائی بساجی یا بسوجم

اگر جسمم بسوزی سوته خواهم
اگر باغم بری تا گل بچینم

اگر چشمم بدوزی دوته خواهم
گلی هم‌رنگ و همبوی ته خواهم

سر کوه بلند چندان نشینم
الاله بیوفا بی بیوفا بی

که لاله سر بر آره مو بچینم
نگار بیوفا چون مو گزینم

ز وصلت تا بکی فرد آیم و شم
بموگوئی که در کویم نیایی

جگر پر سوز و پر درد آیم و شم
مو تا کی با رخ زرد آیم و شم

خوشا روزی که دیدار ته وینم
بیا بنشین که تا وینم شو و روز

گل و سنبل ز رخسار ته چینم
جمالت ای نگار نازنینم

وجودم آتشینه چون ننالم
چو مرگم در کمینه چون ننالم

گلستان آذرستان بچشمم
همه خواب پریشان بچشمم

بروز از درد و غم بیچاره هستم
مویم که در جهان آواره هستم

زالله داغ بر دل بیش دیرم
من شرمنده سر در بیش دیرم

مرکب گیرم از خون رگام
نویسم بهر یار مهربانم

ته دانی حاجتم را مو چه واجم
وگر محروم سازی مو چه ساجم

دمی با ساقی کوثر نشینم
در آن گلشن گل شادی بچینم

همیشه زهر غم در شیشه دیرم
فغان و آه و زاری پیشه دیرم

مکن منعم گرفتار دلستم
که من وامانده‌ی این قافلستم

هزاران ناله و فریاد دیرم
چگونه خاطر خود شاد دیرم

که در هر ملک و هر شهری غریبم
بوینی مرده از هجر حبیبم

به اغیاری سر و کاری ندیرم
که اصلا روی بازاری ندیرم

بدستی جام و دستی شیشه دیرم
من از حوا و آدم ریشه دیرم

دل زار و حزینه چون ننالم
بمو واجن که طاهر چند نالی

بیته گلشن چو زندان بچشمم
بیته آرام و عمر و زندگانی

بشو یاد تو ای مه پاره هستم
تو داری در مقام خود قراری

مو از جور بتان دل ریش دیرم
چو فردا نامه خوانان نامه خوانند

قلم بتراشم از هر استخوانم
بگیرم کاغذی از پرده‌ی دل

الهی ار بواجم ور نواجم
اگر بنوازیم حاجت روا بی

شبی خواهم که پیغمبر ببینم
بگیرم در بغل قبر رضا را

ز هجرانت هزار اندیشه دیرم
ز نا سازی بخت و گردش چرخ

بروی دلبری گر مایلستم
خدا را ساریان آهسته میران

ز دست چرخ گردون داد دیرم
نشنید دستانم با خس و خار

مو آن محنت کش حسرت نصیبم
نه بو روزی که آیی بر سر من

بغیر ته دگر یاری ندیرم
بدکان ته آن کاسد متاعم

مو آن رندم که عصیان پیشه دیرم
اگر تو بیگناهی رو ملک شو

در آتش گر بسوزند استخوانم
نگیرم دل ز یار مهربانم

به خنجر گر بر آرند دیدگانم
اگر بر ناخانم نی بکوبند

که ماه رویت آیو در کنارم
گذاری تا بکی در انتظارم

همه شو تا سحر اختر شمارم
شوان گوشم بدر چشمم براهت

سخنها و اکریم غم وانمائیم
هر آن سوته تریم وز نین تر آئیم

بیا سوته دلان گر دهم آئیم
ترازو آوریم غمها بسنجیم

وای ازین دل که آزارد مدامم
نچیده دانه اندازد بدامم

وای ازین دل که نی هرگز بکامم
وای ازین دل که چون مرغان وحشی

به این بی خانمانی برکیاشم
ته از در گر برونی برکیاشم

به این بی آشنایی برکیاشم
همه گر مو بروند واته آیم

مو آن محنت نصیب سخت جانم
که هر بادی وزد پیشش دوانم

مو آن آزردی بی خانمانم
مو آن سرگشته خارم در بیابون

زدست یار بی پروا بنالیم
اگر بلبل نناله ما بنالیم

بوره سوته دلان با ما بنالیم
بشیم با بلبل شیدا به گلشن

گل و سنبل به دیدار تو چینم
که تا سیرت بوینم نازنینم

بوره روزی که دیدار ته وینم
بوره بنشین برم سالان و ماهان

نوید وصل تو تا نشنوستم
بجز اندوه و خواری ندروستم

به عشقت ای دلارا نگروستم
بدل تخم وفایت کشتم آخر

کمند عنبرین تار ته وینم
مگر آن دم که رخسار ته وینم

خوش آنساعت که دیدار ته وینم
نوینه خرمی هرگز دل مو

کسی خواهد که پیغامش رسونم
که دیداری بدیدارش رسونم

دلم دور است و احوالش ندونم
خداوندا ز مرگم مهلتی ده

از آنرویی که هر دو تیره روجیم
نبو جز درد و غم یک عمر روجیم

بوره یکدم بنالیم و بسوجیم
ته بلبل حاش لله مثل مو نی

رخم گردین و خاکین چه واجم
بصد مذهب منادین چه واجم

دلم دردین و نالین چه واجم
بگردیدم به هفتاد و دو ملت

از آن انگشت نمای روزگارم
ندونم قصد جان کردن بناحق

که دور افتاده از یار و دیارم
بجز بر سرزدن چاره ندارم

از آن دلخسته و سینه فگارم
بواجندم که ته شوری نداری

که گریان در ته سنگ مزارم
سرا پا شور دارم شر ندارم

بدل درد غمت باقی هنوزم
نیو یک بلبل سوته به گلشن

کسی واقف نیو از درد و سوزم
به سوز مو نیو کافر به روزم

فلک کی بشنود آه و فغانم
یک عمری بگذرانم با غم و درد

بهر گردش زند آتش بجانم
بکام دل نگردد آسمانم

ندونی ای فلک که مستمندم
بیک گردش که میگردی ببینی

وامو پر بد مکه که دردمندم
چو رشته مو بسامانت ببندم

کنون داری نظر گو و اکیانم
بکه اندیشه‌ای بیداد پیشه

ز جورت در گدازه استخوانم
که آهم تیر بو ناله کمانم

ز حال خویشتن مو بیخبر بیم
فغان از دست تو ای بیمروت

ندونم در سفر یا در حضر بیم
همین زونم که عمری دربدر بیم

گلستان جای تو ای نازنینم
چه در گلشن چه در گلخن چه صحرا

مو در گلخن به خاکستر نشینم
چو دیده واکرم جز ته نوینم

کافر مگر منی آلاله کارم
کافر مگر منی نامش برم نام

کافر مگر منی آبش بدارم
دو صد داغ دل از آلاله دارم

غم عالم همه کردی بیارم
مهارم کردی و دادی به ناکس

مگر مو لوک مست سر قطارم
فزودی هر زمان باری بیارم

هزاران ملک دنیا گر بدارم
بوره ته دلبرم تا با ته واجم

هزاران ملک عقبی گر بدارم
که بی روی تو آنرا گر بدارم

تو خود گفتی که مو ملاح مانم
همی ترسم که کشتی غرق و ابو

به آب دیدکان کشتی برانم
درین دریای بی پایان بمانم

فلک بر هم زدی آخر اساسم
اگر داری برات از قصد جانم

زدی بر خمره‌ی نیلی لباسم
بکن آخر ازین دنیا اساسم

مو که مست از می انگور باشم
مو که از آتشت گرمی نوینم

چرا از نازنینم دور باشم
چرا از دود محنت کور باشم

الهی دشمنت را خسته وینم
سر شو آیم احوالش بپرسم

به سینه اش خنجری تا دسته وینم
سحر آیم مزارش بسته وینم

نمیدانم که سرگردان چرایم
همه دردی بدوران یافت درمان

گهی نالان گهی گریان چرایم
ندانم مو که بیدرمان چرایم

مو که آشفته حالم چون ننالم
همه گویند فلانی چند نالی

شکسته پر و بالم چون ننالم
تو آیی در خیالم چون ننالم

شوان استارگان یکیک شمارم
پس از نیمه شوان که ته نیایی

براهت تا سحر در انتظارم
ز دیده اشک چون باران بیارم

خدایا و اکیان شم و اکیان شم
همه از در برانند سوته آیم

بدین بیخانمانی و اکیان شم
ته که از در برانی و اکیان شم

مو آن دلدادهی بی خانمانم
مو آن سرگشته خارم در بیابان

مو آن محنت نصیب سخت جانم
که چون بادی وزد هر سو دوانم

نمیدانم که رازم با که واجم
چه واجم هر که زونه میکره فاش

غم و سوز و گدازم با که واجم
دگر راز و نیازم با که واجم

سر کویت بتا چند آیم و شم
بکویت تا ببیند دیده رویت

ز وصلت بی نوا چند آیم و شم
نترسی از خدا چند آیم و شم

بوره کز دیده جیحونی بسازیم
فریدون عزیزم رفتی از دست

بوره لیلی و مجنونی بسازیم
بوره کز نو فریدونی بسازیم

دو زلفانت گرم تار ربابم
ته که با مو سر یاری نداری

چه میخواهی ازین حال خرابم
چرا هر نیمه شو آیی بخوابم

بیا یک شو منور کن اطاقم
به طاق جفت ابروی تو سوگند

مهل در محنت و درد فراقم
که همجفت غم تا از تو طاقم

ز عشقت آتشی در بوته دیرم
سگت ار پا نهد بر چشم ای دوست

در آن آتش دل و جان سوته دیرم
بمژگان خاک راهش رو ته دیرم

بیته بالین سیه مار به چشمم
بیته ای نو گل باغ امیدم

روح روشن شو تار به چشمم
گلستان سربسر خار به چشمم

بیا تا دست ازین عالم بداریم
بیا تا بردباری پیشه سازیم

بیا تا پای دل از گل برآریم
بیا تا تخم نیکوئی بکاریم

دلی نازک بسان شیشه دیرم
سرشکم گر بود خونین عجب نیست

اگر آهی کشم اندیشه دیرم
مو آن نخلم که در خون ریشه دیرم

بیا جانا دل پردرد مو بین
غم مهجوری و درد صبوری

سرشک سرخ و روی زرد مو بین
همه برجان غم پرورد مو بین

الهی سوز عشقت بیشتر کن
ازین غم گر دمی فارغ نشینم

دل ریشم ز دردت ریشتر کن
بجانم صد هزاران نیشتر کن

اگر دستم رسد بر چرخ گردون
یکی را میدهی صد ناز و نعمت

از او پرسم که این چین است و آن چون
یکی را نان جو آلوده در خون

گلی کشتم باین الوند دامان
چو روح آيو که بویش وا من آيو

آوش از دیده دادم صبح و شامان
برد بادش سر و سامان بسامان

اگر مستان هستیم از ته ایمان
اگر گیریم و ترسا ور مسلمان

وگر بی پا و دستیم از ته ایمان
بهر ملت که هستیم از ته ایمان

دلا خونی دلا خونی دلا خون
ز بهر لیلی سیمین عذاری

همه خونی همه خونی همه خون
چو مجنونی چو مجنونی چو مجنون

خوشا آنان نه سر دارند نه سامان
شو و روزان صبوری پیش گیرن

نشینن هر دو پا پیچن به دامان
بیاد روی دلداران مدامان

بعالم کس مبادا چون من آئین
هر آنکو حال موش باور نمیبو

مو آئین کس مبو در دین و آئین
مو آئین بی مو آئین بی مو آئین

بوره ای دل بوره باری بشیمان
یه دو روزی بناکامی سرآریم

مکه کاری کز آن گردی پشیمان
باشه روزی که گل چینیم بدامان

دلم از دست ته نالانه نالان
هزاران قول با ما بیش کردی

اندرون دلم خون کشته پالان
همه قولان ته بالان بالان

ته سر ورزان مو سودای ته ورزان
کفن در کردند صحرای محشر

گریبان بلرزان وا ته لرزان
هران وینان احوال ته پرسیان

ز یاد خود بیا پروا کریمان
کیه این تاب داره تا مو دارم

ازو کو التجا وا که بریمان
نداره تاب این سام نریمان

بوره منت بریم ما از کریمان
کریمان دست در خوان کریمی

بکشیم دست از خوان لیمان
که بر خوانش نظر دارند کریمان

زدست مو کشیدی باز دامان
روم آخر بدامانی ز نم دست

ز کردارت نبی یک جو پشیمان
که تا از وی رسد کارم بسامان

دل تنگ ندانم صبر کردن
ز شرم روی ته مو در حجابم

زدلتنگی بوم راضی بمردن
ندانم عرض حالم واته کردن

آنکه بی خان و بی مانه منم من
آنکه شادمان به انده میکره روز

آنکه بر گشته سامانه منم من
آنکه روزش چو شامانه منم و من

پشیمانم پشیمانم پشیمان
کهن دنیا بهیچ کسی نمانده

کاروانی بوینم تا بشیمان
به هرزه کوله باری میکشیمان

مو آن اسپید بازم سینه سوهان
همه تیغی به سوهان میکرن تیز

چراگاه مو بی سر بشن کوهان
مو آن تیغم که یزدان کرده سوهان

برندم همچو یوسف گر بزندان
اگر صد باغبان خصمی نماید

ویا نالم زغم چون مستمندان
مدام آیم بگلزار تو خندان

بی ته اشکم ز مژگان تر آیو
بی ته در کنج تنهائی شب و روز

بی ته نخل امیدم نی بر آیو
نشینم تا که عمرم بر سر آیو

مکن کاری که پا بر سنگت آیو
چو فردا نامه خوانان نامه خونند

جهان با این فراخی تنگت آیو
تو وینی نامه‌ی خود ننگت آیو

دلی دیرم که بهبودش نمی‌بو
ببادش میدهم نش میبرد باد

سخنها میکرم سودش نمی‌بو
در آتش می‌نهم دودش نمی‌بو

دلی دیرم دمی بیغم نمی‌بو
خطی دیرم مو از خوبان عالم

غمی دیرم که هرگز کم نمی‌بو
که یار بیوفا همدم نمی‌بو

عیار قلب خالص بوته دونو
که قدر سوته دل دلسوته دونو

غمی دارم که پایانش نمی بو
بوین دردی که درمانش نمی بو

گرفته ظلمتش لیل و نهارو
که تا وینم جمال هشت و چارو

بسطان عرب جانم تویی تو
همی دونم که درمانم تویی تو

چه غم کنده ببو بیخ و بن مو
ته ای امروز دل تازه کن مو

بجز خونابه اش نه حاصل مو
چه پروایی کره اینجا دل مو

سر پل صراطم ماجرا بو
وای از آندم که نوبت زان ما بو

بوره یارا که سلطانم تویی تو
بوره بوره که ایمانم تویی تو

گذشته عمرم از نو بر سر آیو
بره باشد که یارم از در آیو

فغان و ناله از بیدرد نایو
که شعله از تنور سرد نایو

بدامان اشک چشمم گل گل آیو
که هر سوته دلی در غلغل آیو

سر شگم بیخود از چشم تر آیو
که عمرم در غریبی بر سر آیو

مرا خوشتر ز بوی سنبل آیو
سحر از بسترم بوی گل آیو

نوای ناله غم اندوته دونو
بوره سوته دلان واهم بنالیم

سری دارم که سامانش نمی بو
اگر باور نداری سوی من آی

شبی دیرم ز هجرت تار تارو
خداوندا دلم را روشنی ده

به والله که جانانم تویی تو
نمیدونم که چونم یا که چندم

بهارم بی خزان ای گلبن مو
برس ای سوته دل یکدم به دردم

نیا مطلق بکارم این دل مو
داره در موسم گل جوش سودا

وای از روزی که قاضیمان خدا بو
بنوبت بگذرند پیر و جوانان

بوره جانا که جانانم تویی تو
ته دونی خود که مو جز تو ندونم

شبی کان نازنینم در بر آیو
همه شو دیده‌ی مو تا سحرگاه

عزیزا مردی از نامرد نایو
حقیقت بشنو از پور فریدون

سحرگان که بلبل بر گل آیو
روم در پای گل افغان کنم سر

بدل چون یادم از بوم و بر آیو
از آن ترسم من بر گشته دوران

نسیمی کز بن آن کاکل آیو
چو شو گیرم خیالش را در آغوش

بیته یک شو دلم بی غم نمی‌بو
هزاران رحمت حق باد بر غم

که آن دلبر دمی همدم نمی‌بو
زمانی از دل ما کم نمی‌بو

صدای چاوشان مردن آیو
رفیقان میروند نوبت به نوبت

بگوش آوازه‌ی جان‌کنند آیو
وای آن ساعت که نوبت وامن آیو

غم عشق تو کی بر هر سر آیو
ز عشقت سرفرازان کامیابند

همائی کی به هر بوم و بر آیو
که خور اول به کهساران بر آیو

بی‌ته هر شو سرم بر بالمش آیو
شب هجران بجای اشک چشمم

چو نی از استخوانم نالاش آیو
ز مژگان پاره‌های آتش آیو

بیته گلشن به چشمم گلخن آیو
گلم ته گلبنم ته گلشنم ته

واته گلخن به چشمم گلشن آیو
که واته مرده را جان بر تن آیو

امان از اختر شوریده‌ی مو
فلک از کینه ورزی کی گذاره

فغان از بخت برگردیده‌ی مو
رود خون از دل غمدیده‌ی مو

نصیب کس مبو درد دل مو
کسی بو از غم و دردم خبردار

که بسپاره غم بی‌حاصل مو
که دارد مشکلی چون مشکل مو

به والله و به بالله و به تالله
که دست از دامن‌ت من بر ندارم

قسم بر آیه‌ی نصر من الله
اگر گشته شوم الحکم لله

دلم میل گل باغ ته دیره
بشم آلاله زاران لاله چینم

درون سینه‌ام داغ ته دیره
وینم آلاله هم داغ ته دیره

دلی دیرم چو مرغ پا شکسته
تو گویی طاهرا چون تار بنواز

چو کشتی بر لب دریا نشسته
صدا چون میدهد تار گسسته

دلت ای سنگدل بر ما نسوجه
بسوجم تا بسوجانم دلت را

عجب نبود اگر خارا نسوجه
در آذر چوب تر تنها نسوجه

دلم از دست خوبان گیج و ویجه
دل عاشق مثال چوب‌تر بی

مژه بر هم زخم خونابه ریجه
سری سوجه سری خونابه ریجه

سر سرگشته‌ام سامان نداره
به کافر مذهبی دل بسته دیرم

دل خون گشته‌ام درمان نداره
که در هر مذهبی ایمان نداره

غم عشقت ز گنج رایگان به
کفی از خاک کویت در حقیقت

وصال تو ز عمر جاودان به
خدا دونه که از ملک جهان به

غمت در سینه‌ی مو خانه دیره
فلک هم در دل تنگم نهد باز

چو جغدی جای در ویرانه دیره
هر آن انده که در انبانه دیره

غم و درد دل مو بی حساب
بنازم دست و بازوی ته صیاد

خدا دونه دل از هجرت کبابه
بکش مرغ دلم بالله ثوابه

چه باغ است اینکه دارش آذرینه
مگر بوم و بر سنگین دلان است

چه دشت است اینکه خونخوارش زمینه
مگر صحرای عشق نازنینه

کجا بی جای ته ای بر همه شاه
همه جا جای ته مو کور باطن

که مو آیم بدانجا از همه راه
غلط گفتم غلط استغفر الله

دل ارمه‌رت نورزه بر چه ارزه
گریبانی که از عشقت شود چاک

گل است آندل که مهر تو نورزه
بیک عالم گریبان و ابیرزه

هزاران دل بغارت برده ویشه
هزاران داغ ریش ار ویشم اشمرد

هزارانت دگر خون کرده ویشه
هنو نشمرده از اشمرده ویشه

پریشان سنبلان پرتاب مکه
براینی ته که دل از ما برینی

خمارین نرگسان پر خواب مکه
برنیه روزگار اشتاب مکه

سحرگاهان که اشکم لاوه گیره
چنان از دیده ریزم اشک خونین

ز آهم هفت چرخ آلاوه گیره
که گیتی سر بسر سیلابه گیره

غمم بی حد و دردم بی شماره
خداوندا ندونه ناصح مو

فغان کاین درد مو درمان نداره
که فریاد دلم بی اختیاره

دل مو بی تو زار و بی قراره
زند دستان بسر چون طفل بدخو

بجز آزار مو کاری نداره
بدرد هجرت اینش روزگاره

هر آن دلبر که چشم مست دیره
میان عاشقان آن ماه سیما

هزاران دل چو ما پا بست دیره
چو شعر مو بلند و پست دیره

سرم بالین تنم بستر نداره
نهد دور از ته هر کس سر ببالین

دلم جز شوق ته در سر نداره
الهی سر ز بالین بر نداره

دلم میل گل روی ته دیره
نظر بر طاق ابروی ته دیره

سرم سودای گیسوی ته دیره
نظر بر طاق ابروی ته دیره

کند فریاد مرگ اندر کمینه
در آخر منزلت زیر زمینه

مو که دردم سبکیاری ندیره
چه خوابست اینکه بیداری ندیره

که این درد دل تو بی علاجه
همین این جون تو که بی رواجه

بعالم همچو مو دیوانه‌ای نه
من دیوانه را ویرانه‌ایی نه

وگرنه در جهان بسیار یاره
چو مو بلبل به گلزارت هزاره

شوانم جا و روزانم خورش نه
تتی دیرم که پروای سرش نه

ندونی درد دل ای بیوفا ته
ته زونی با دل و دل زونه با ته

بدس هرگز نگیرم جام بی ته
ندارم یک نفس آرام بی ته

بیاد روی پر نور گلانه
اثر در ناله‌ی سوته دلانه

بدرد سوز غم اندوته‌ای نه
که این زخم دلم لو سوته‌ای نه

بدل پیوسته بی‌درد و غم ته
خم قدم از آن پیچ و خم ته

سرم سودای گیسوی ته دیره
اگر چشمم بمه نو کره میل

دلم میل گل روی ته دیره
اگر چشمم بمه نو کره میل

اگر شاهین بچرخ هشتمینه
اگر صد سال در دنیا بمانی

مو که یارم سر یاری ندیره
همه واجن که یارت خواب نازه

قضا پیوسته در گوشم بواجه
اگر گوهر بیی خواهون نداری

چو مو یک سوته دل پروانه‌ای نه
همه مارون و مورون لانه دیرن

مو را ای دلبر مو با ته کاره
کجا پروای چون مو سوته دیری

درین بوم و برانم پرورش نه
سری دیرم که مغزی اندرو نه

مو را درد دلم خو کرده واته
بوره مو سوته دل واته سپارم

بدنیا مو نوینم کام بی ته
بلرزم روز و شو چون بید مجنون

سحرگاهان فغان بلبلانه
ز آه مو فلک آخر خدرکه

بدنیا مثل مو دل سوته‌ای نه
چسان بندم ره سیل دو دیده

دل مو دایم اندر ماتم ته
چه پرسی که چرا قدت ببوخم

ز غم جان در تنم در گیر و داره
ندارم اختیاری از چه جوشش

سرم در رهن تیغ آبداره
دل مو تاب این سودا نداره

به کس درد دل مو وانتی نه
بمو واجن که ترک یار خود که

که سنگ از آسمون اندانتی نه
کسیس یارم که ترکش وانتی نه

دل مو غیرته دلبر نگیره
دل مو سوته و مهر ته آذر

بجای جوهری جوهر نگیره
نبی ناسوته آذر در نگیره

نذونم لوت و عریانم که کرده
بده خنجر که تا سینه کنم چاک

خودم جلاد و بیجونم که کرده
ببینم عشق بر جونم چه کرده

دو چشمم را ته خون پالا کنی ته
اگر لیلی پیرسه حال مجنون

کلاه عقلم از سر وا کنی ته
نظر او را سوی صحرا کنی ته

عزیزان موسم جوش بهاره
دمی فرصت غنیمت دان درین فصل

چمن پر سبزه صحرا لاله زاره
که دنیای دنی بی اعتباره

سرم چون گوی در میدان بگرده
اگر دوران به نااهلان بمانه

دلم از عهد و پیمان بر نگرده
نشینم تا که این دوران بگرده

دلم از دست تو دایم غمینه
همین جرمم که مو ته دوست دیرم

ببالین خشتی و بستر زمینه
که هر کت دوست دیره حالش اینه

مرا عشقت ز جان آذر بر آره
نهال مهرت از دل گر ببرند

ز پیکر مشت خاکستر بر آره
هزاران شاخه دیگر بر آره

شدستم پیرو برنائی نمانده
بمو واجی برو آلهی چین

بتن توش و توانائی نمانده
چرا چینم که بینائی نمانده

دلی همچون دل نالان مو نه
اگر دریا اگر ابر بهاران

غمی همچون غم هجران مو نه
حریف دیده‌ی گریان مو نه

درخت غم بجانم کرده ریشه
رفیقان قدر یکدیگر بدانید

بدرگاه خدا نالم همیشه
اجل سنگست و آدم مثل شیشه

نوای ناله غم اندوته زونه
بیا سوته دلان با هم بنالیم

عیار قلب و خالص بوته زونه
که قدر سوته دل سوته زونه

چرا از دیدگانم خون روان بی
چرا در تن مرا نه دل نه جان بی

گر آن نامهربانم مهربان بی
اگر دلبر بمو دلدار می‌بو

در این ره روشنایی کمترک بی
بیفکن تا که بارت کمترک بی

شب تار و بیابان پرورک بی
گر از دستت برآید پوست از تن

در شادی بروی ما گشایی
که تا وینی چه سخت بیوفائی

سر راهت نشینم تا بیایی
شود روزی بروز مو نشینی

به میزان و صراطم ماجرا بی
وای آنساعت که نوبت زان ما بی

وای آن روزی که قاضی مان خدا بی
بنوبت میروند پیر و جوانان

دو ابرویت بناز آمیته دیری
بسی هاروت دل آویته دیری

برویت از حیا خوی ریته دیری
به سحر دیده در چاه زنخدان

زمژگانم روان خون جگر بی
کجا از سوته دیلاننت خبر بی

ز آهم هفت گردون پر شرر بی
ته که هرگز دلت از غم نسوجه

نمی‌آید ز مو بیمار داری
چرا تشنه است با این آبداری

خدایا دل ز مو بستان بزاری
نمیدونم لب لعلش به خونم

مرا وصل تو آرام دلک بی
مدام دست حسرت بر سرک بی

چه خوش بی وصلت ای مه امشبک بی
زمهرت ای مه شیرین چالاک

گل و سنبل بهم آمیته دیری
بهر تاری دلی آویته دیری

مسلسل زلف بر رخ ریته دیری
پریشان چون کری زلف دو تارا

وگر دلبر دلی دل را چه نامی
ندانم دل که و دلبر کدامی

اگر دل دلبری دلبر کدامی
دل و دلبر بهم آمیته وینم

که حمد و قل هو الله کارشان بی
بهشت جاودان بازارشان بی

خوشا آنانکه الله یارشان بی
خوشا آنانکه دایم در نمازند

بر آندل وای کز غم بی‌خبر بی
کجا از سوته دیلاننت خبر بی

خوشا آندل که از غم بهره‌ور بی
ته که هرگز نسوته دیلت از غم

ایوب آسا به کرمان مبتلا بی
حسین آسا بدشت کربلا بی

عاشق آن به که دایم در بلا بی
حسن آسا بدستش کاسه‌ی زهر

ز کشت خاطر م جز غم نروئی
ز صحرای دل بیحاصل مو

ز باغم جز گل ماتم نروئی
گیاه ناامیدی هم نروئی

سیه بختم که بختم و ازگون بی
شدم آواره‌ی کوی محبت

سیه روجم که روجم سرنگون بی
زدست دل که یارب غرق خون بی

بدریای غمت دل غوطهور بی
ز مژگان خدنگت خورده‌ام تیر

مرا داغ فراق ت بر جگر بی
که هر دم سوج دل زان بیشتر بی

مدام دل براه و دیده تر بی
بیویت زندگی یابم پس از مرگ

شراب عیشم از خون جگر بی
ترا گر بر سر خاکم گذر بی

دو چشمانت پیاله‌ی پر ز می بی
همی و عده کری امروز و فردا

خراج ابروانت ملک ری بی
نمیدانم که فردای تو کی بی

قدم دایم ز بار غصه خم بی
مو هرگز از غم آزادی ندیرم

چو مو محنت کشی در دهر کم بی
دل بی طالع مو کوه غم بی

دیم یک عندلیب خوشنوائی
بشاخ گلبنی با گل همی گفت

که می‌نالید وقت صبحگاهی
که یارا بی وفایی بی وفائی

به قبرستان گذر کردم صباحی
شنیدم کله‌ای با خاک می‌گفت

شنیدم ناله و افغان و آهی
که این دنیا نمی‌ارزد بکاهی

هر آنکس مال و جاهش بیشتر بی
اگر بر سر نهی چون خسروان تاج

دلش از درد دنیا ریشتر بی
به شیرین جانت آخر نیشتر بی

ته که نوشم نه‌ای نیشم چرایی
ته که مرهم نه‌ای بر داغ ریشم

ته که یارم نه‌ای پیشم چرایی
نمک پاش دل ریشم چرایی

بیته یکدم دلم خرم نمایی
اگر درد دلم قسمت نمایند

اگر رویت بوینم غم نمایی
دلی بی غم درین عالم نمایی

فلک در قصد آزارم چرایی
ته که باری ز دوشم بر نداری

گلم گر نیستی خرم چرایی
میان بار سربارم چرایی

کشیمان ار بزاری از که ترسی
مو با این نیمه دل از کس نترسم

برانی گر بخواری از که ترسی
دو عالم دل ته داری از که ترسی

بکامم زهر از آن شکر دهان بی
کنونم چون مگس بر سر زنان بی

دلم از سوز عشق آتش بجان بی
همان دستان که با ته بی بگردن

هوایی غیر وصلت در سرم نی
تمنای دگر جز دلبرم نی

ته که دور از منی دل در برم نی
بجاننت دلبراکز هر دو عالم

غم عشقت بهر کس گفتنی نی
میان مردمان بنهفتنی نی

زدل مهر تو ای مه رفتنی نی
ولیکن شعله مهر و محبت

دل دیوانه‌ام دیوانه‌تر شی
که آه سوته دیلان کارگر شی

کشم آهی که گردون پر شرر شی
بترس از برق آه سوته دیلان

سرشکم جاری از خون جگر نی
ته را از حال زار مو خبر نی

شبی ناپید ز اشکم دیده تر نی
شو و روجم رود با ناله‌ی زار

خبر بر سرو آزادم برد نی
کسی که یادت از یادم برد نی

کسیکه ره بفریادم برد نی
همه خوبان عالم جمع گردند

که جاری سازم از هر دیده جوئی
که گل کارم بجایش خار روئی

به هر شام و سحر گریم بکوئی
مو آن بی طالعم در باغ عالم

ز نرگس ناز در دنباله دیری
که در سرناز چندین ساله دیری

سمن زلفا بری چون لاله دیری
از آن رو سه بمهرم بر نیاری

به چشمانم نمانده روشنائی
نه یار و همدمی نه آشنائی

عزیزان از غم و درد جدایی
بدرد غربت و هجرم گرفتار

گذرگاه تو بر اوج فلک بی
خوشا آنکس که بارش کمترک بی

دلا راهت پر از خار و خسک بی
شب تار و بیابان دور منزل

زری چون جان مو در بوته‌ای نی
که یار سوته دل جز سوته‌ای نی

دلی چون مو بغم اندوته ای نی
بجز شمعم ببالین همدمی نه

دل آشفته‌ام زیر و زبر بی
چو آه سوته جانان پر شرر بی

شبنم از روز و روز از شو بتر بی
شو و روز از فراق ناله‌ی مو

بجانم تیر عشقت دوته‌تر بی
هر آن نزدیک خور بی سوته‌تر بی

خور این چهره‌ات افروته‌تر بی
چرا خال رخت دونی سیاهه

صفا هونم صفا هونم چه جابی
بشم یکسر بتازم تا به شیراز

که هر یاری گرفتم بیوفا بی
که در هر منزلی صد آشنا بی

بمو واجی چرا ته بیقراری
چرا گردی بکوه و دشت و صحرا

چو گل پرورده‌ی باد بهاری
بجان او ندارم اختیاری

مو آن باز سفیدم همدانی
ببال خود پریم کوهان بکوهان

لانه در کوه دارم سایبانی
بچنگ خود کرم نخجیر بانی

بدام دلبری دل میتلا بی
درین ویرانه دل جز خون ندیدم

که هجرانش بلا وصلش بلا بی
نه دل گویی که دشت کربلا بی

دل دیوانه‌ام دیوانه‌تر شی
کشم آهی که گردون را بسوجم

خرابه خانه‌ام ویرانه‌تر شی
که آه سوته دیلان کارگر شی

قدم دایم زبار غصه خم بی
زغم یکدم مو آزادی ندیرم

چو مو خونین دلی در دهر کم بی
دل بیچاره‌ی مو کوه غم بی

جهان خوان و خلاق میهمان بی
سیه چالی که نامش را نهند گور

گل امروز مو فردا خزان بی
بما واجن که اینت خانمان بی

گلان فصل بهاران هفته‌ای بی
غنیمت دان وصال لاله رویان

زمان وصل یاران هفته‌ای بی
که گل در لاله زاران هفته‌ای

همه روزم فغان و بیقراری
بمو سوجه دل هر دور و نزدیک

شوان بیداری و فریاد و زاری
ته از سنگین دلی پروا نداری

دلا راه تو پر خار و خسک بی
گر از دستت بر آید پوست از تن

درین ره روشنایی کمترک بی
بیفکن تا که بارت کمترک بی

نگارینا دل و جانم ته دیری
نمیدانم که این درد از که دیرم

همه پیدا و پنهانم ته دیری
همیدانم که درمانم ته دیری

اگر دردم یکی بودی چه بودی
به بالینم طبیبی یا حبیبی

وگر غم اندکی بودی چه بودی
ازین هر دو یکی بودی چه بودی

گرم خوانی ورم رانی ته دانی
ورم بر سر زنی الوند و میمند

گرم درتش بسوزانی ته دانی
همی واجم خدا جانی ته دانی

نگار تازه خیز ما کجایی
نفس بر سینه‌ی طاهر رسیده

بچشمان سرمه ریز ما کجایی
دم رفتن عزیز ما کجایی

چه خوش بی‌مهربانی هر دو سر بی
اگر مجنون دل شوریده‌ای داشت

که یکسر مهربانی در دسر بی
دل لیلی از آن شوریده تر بی

من آن شمع که اشکم آتشین بی
همه شب گریم و نالم همه روز

که هر سوته دلی حالش همین بی
بیته شام چنان روزم چنین بی

تو آری روز روشن را شب از پی
حقیقت بشنو از طاهر که گردید

شده کون و مکان از قدرتت حی
بیک کن خلقت هر دو جهان طی

الهی ای فلک چون مو زبون شی
اگر یک لحظه ام بی غم بوینی

دلتم همچون دل مو غرق خون شی
یقین دالم کزین غم سرنگون شی

مدام دل پر از خون جگر بی
نشینم بر سر راهت شو و روز

چو شمع آتش بجان و دیده تر بی
که تا روزی ترا بر مو گذر بی

بنادانی گرفتم کوره راهی
بدل گفتم رفیقی تا به منزل

ندانستم که می‌افتم بچاهی
ندانستم رفیق نیمه راهی

ز مشکتر سیه‌تر سنبلت بی
ز آه و ناله تأثیری ندیدم

هزاران دل اسیر کاکلت بی
زخارا سخت‌تر گویا دلت بی

آلاله کوهساران هفته ای بی
منادی میکره شهر و به شهر و

بنفشه جو کناران هفته‌ای بی
وفای گل‌گذاران هفته‌ای بی

الهی دل بلا بی دل بلا بی
اگر چشمان نکردی دیده بانی

کنه چشمان کره دل مبتلا بی
چه داند دل که خوبان در کجایی

ته کت نازنده چشمان سرمه سائی
ته کت مشکین دو گیسو در قفائی

ته کت زبینه بالا دلربایی
بمو واجی که سرگردان چرائی

جهان بی‌وفا زندان ما بی
غم یعقوب و محنت‌های ایوب

گل غم قسمت دامان ما بی
همه گویا نصیب جان ما بی

خوش آن ساعت که یار از در آیو
زدل بیرون کنم جانرا بصد شوق

شو هجران و روز غم سر آیو
همی واجم که جایش دلبر آیو

زشور انگیزی چرخ و فلک بی
 دمامد دود آهم تا سما بی
 که دایم چشم بختم پر نمک بی
 پیایی سیل اشکم تا سمک بی
 دلش از درد هجران ریشر بی
 بجانم صد هزاران نیشر بی
 سخن از هر چه واجم واتشان بی
 بدریا گر روم گوهر بر آرم
 بهار آیو به هر شاخی گلی بی
 بهر مرزی نیارم پا نهادن
 دل از دست غمت زیر و زیر بی
 هران یاری چو مو پرناز دیره
 بدنیای دنی کی ماندنی بی
 همی لا تقنطوا خوانی عزیزا
 از آن روزیکه ما را آفریدی
 خداوندا بحق هشت و چارت
 خدایی که مکانش لامکان بی
 پدید آرندهی روز و شب و خلق
 دل شاد از دل زارش خیر نی
 نه تقصیره که این رسم قدیمه
 دل ار عشقت نداره مرده اولی
 سحر بلبل زند در گلشن آواز
 هزاران لاله و گل در جهان بی
 آلاله‌ی مو به زیبایی درین باغ
 همه زیبا به چشم دیگران بی
 سرافراز همه آلالیان بی
 مدامش باغبون خونین جگر بی
 اگر بارش همه لعل و گهر بی
 هر آن باغی که نخلش سر بدر بی
 بباید کندنش از بیخ و از بن
 مو را نه فکر سودایی نه سودی
 نخواهم جو کنار و چشمه سارون
 نه در دل فکر بهبودی نه بودی
 که هر چشمم هزارون زنده رودی

شوم از شام یلدا تیره‌تر بی
همه دردا رسن آخر بدرمون

پی مرگ نکویان گل نرویی
ز خود رو هیچ حاصل برنخیزد

به جز این مو ندارم آرزویی
اگر درد دلم واجم به کوهان

دل بی عشق را افسردن اولی
تنی که نیست ثابت در ره عشق

من دل سوته را لایق ندونی
هزارون بارم از خونی ببو کم

یقینم حاصله که هرزه گردی
بروی مو ببستی هر رهی را

نپنداری که زندان خوشترم بی
چو گلخن تار و تاریکه به چشم

ز بیداد فلک یارون امان بی
اگر پاره کرم یخه بجا بو

در اشکم بدامان ریته اولی
بکس حرفی ز جوریت وانوادم

دل تو کی ز حالم با خبر بی
تو که خونین جگر هرگز نبودی

بسوی باغ و بستان لاله وابی
وگر سوی خراسان کاروان را

غم اندر سینه‌ی مو خانه دیری
فلک اندر دل مسکین مو نه

هر آن کالوند دامان مو نشانی
اشک خونین پاشم از راه الوند

درد دلم ز بودردا بتر بی
درمان درد ما خود بی اثر بی

دگر رویی نه رنگش بی نه بویی
بجز بدنمی و بی‌ابرویی

که باشد همدم مو لاله‌رویی
دگر در کوهساران گل نرویی

هر که دردی نداره مردن اولی
ذره ذره به آتش سوتن اولی

که در دیوان عشاققت بخونی
ز تو زیرا که بحر بیکرونی

ازین گردش که داری برنگردی
بدین عادت که داری کی ته مردی

سرم بو گوی میدان خوشترم بی
گلستان بی ته زندان خوشترم بی

امان جستن روز آخرزمان بی
که وامو آسمان پرسرگران بی

خون دلم ز چشمان ریته اولی
که حرف جور پنهان ریته اولی

کجا رحمت باین خونین جگر بی
کی از خونین جگرها با خبر بی

همه موها مثال ژاله وابی
رهانم مو سوی بنگاله وابی

چو ویرانه که بوم آسانه دیری
ازین غم هرچه در انبانه دیری

دامان از هر دو عالم در کشانی
تا که دلبر بیایش برفشانی

ز دل بیرون نبجتم ناله نایی
 شوی نایه که مو خوابت بوینم
 ز مژگان تر مو ژاله نایی
 به بخت مو به چشم لاله نایی
 چه و اجم هر چه و اجم و اته‌شان بی
 بدریا مو شدم گوهر برآرم
 سخن از بیش و از کم و اته‌شان بی
 هر آن گوهر که دیدم و اته‌شان بی
 دلم بلبل صفت حیران گل بی
 خونابه بار دیرم ارغوان وار
 درونم چون درخت پی بگل بی
 درخت نهله بارش خون دل بی
 مو احوالم خرابه گر تو جویی
 ته که رفتی و یار نو گرفتی
 جگر بندم کبابه گر تو جویی
 قیامت هم حسابه گر تو جویی
 زخور این چهره‌ات افروته‌تر بی
 مرا اختر بود خال سیاهت
 تیر عشقت بجانم روته‌تر بی
 ز مو یارا که اختر سوته‌تر بی
 مرا دیوانه و شیدا ته دیری
 نمیدونم دلم دارد کجا جای
 مرا سرگشته و رسوا ته دیری
 همیدونم که دردی جا ته دیری
 زدست عشق هر شو حالم این بی
 خوشم این بی که موته دوست دیرم
 عزیزون از غم و درد جدایی
 گرفتارم بدام غربت و درد
 ته که خورشید اوج دلربایی
 به اول آنهمه مهر و محبت
 غم عالم نصیب جان ما بی
 رسد آخر بدرمان درد هرکس
 به لامردم مکان دلبرم بی
 اگر شاهم ببخشد ملک شیراز
 خوشا آندل که از خود بیخبر بی
 بکوه و دشت و صحرا همچو مجنون
 همه دل ز آتش غم سوتنی بی
 که از دست اجل بر تن قبائی
 بهر جان سوز هجر افروتنی بی
 اگر شاه و گدائی دوتنی بی

شرار آه پر آذر نبینی
که از مو مشت خاکستر نبینی

بمیرم تا ته چشم‌تر نبینی
چنانم آتش عشقت بسوجه

پایان
"و من الله التوفيق"

